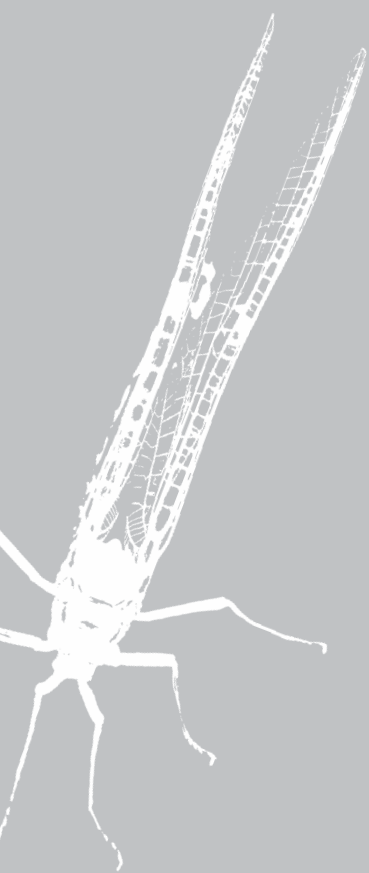

Zmasakrované tělo v lese.
Pečlivě vypracovaný plán vraždy.
A sedmdesát let, které obě události dělí.

JEPICE

JAMES HAZEL

JEPICE

JAMES HAZEL

2018

Copyright © 2017 by James Hazel
Translation © 2018 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MAYFLY,
vydaného nakladatelstvím Zaffre Publishing, Londýn 2017,
přeložila Petra Krámková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Milena Nečadová
Korektura: Karla Bedrlíková, Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2018

ISBN: 978-80-7498-263-7

*Věnováno Jo.
Bez tebe slova nemají smysl.*

„[Lidé jsou] stvoření, mezi jejichž základní instinkty lze započítat i velmi silnou agresivitu. V důsledku toho je pro ně jejich bližní nejen potenciálním služebníkem nebo objektem sexuálního zájmu, ale také zdrojem pokušení vybit si na něm vlastní potřebu agresivity, zcela využít jeho ochotu posloužit bez nároku na kompenzaci a vyčerpat jeho sexuální možnosti bez nutnosti revanšovat se mu za svůj pocit uspokojení, dále se zmocnit jeho majetku, ponížít ho, způsobit mu bolest, zmučit ho a nakonec ho i zabít.“

Sigmund Freud, *Nespokojenost v kultuře*

1

Konec prosince. Po svátcích. Zamrzlá zem pokrytá jemným popraškem sněhu, který pod podrážkami bot detektiva šéfinpektora Tiffa Rowlinsona nenápadně skřípal. Před ním na mýtině se objevil dřevěný srub, který vypadal, jako kdyby se právě vynořil z nějaké pohádky, a to včetně svého vysokého kamenného komína a vyřezávaného srdce nade dveřmi. Místní statkář srub postavil před šedesáti lety jako letní sídlo pro svoji dceru, ale už dlouho byl dům opuštěný a málem se ztrácel pod závojem popínavých rostlin a mechu. Útočiště vybudované se vši láskou a nevinností, teď zneuctěné tím nejnepochopitelnějším způsobem.

Rowlinson s rukama za zády pomalu obešel malou dřevěnou stavbu, zdvižený límec kabátu mu vykukoval zpod bílé igelitové kombinézy. Vyšetřovatelé se váhavě pohybovali po místě činu a dávali pozor na každý svůj krok. S pomocí obrovského množství bílo-modré plastové pásky vymezili široký okruh okolo mýtiny. Rowlinson už byl na takových místech nescetněkrát. Viděl již příliš mnoho těl, potkal pří-

JEPICE

liš mnoho plačících pozůstalých a zažil příliš málo soudních procesů. Necítil při práci už téměř nic. Ten nekonečný koloběh ho otupil.

Ale v těchto lesích to bylo jiné.

V těchto lesích Rowlinsonovu otupělost znovu přebily nečekaně silné emoce.

Přistoupil ke vchodu do srubu a vkročil dovnitř. Vzduch tu byl těžký a zkažený. Zalovil v kapse po inhalátoru. Pociťtil drobnou vlnu úlevy, jakmile nahmatal známou plastovou tubičku s kovovou nádobkou uvnitř. Pronikavý chlad kolem ani nevnímal.

Místnost byla prázdná. Tedy prázdná až na tělo oběti. A všudypřítomné mušky, které se rojily okolo toho, co z něj zůstalo. Hlava oběti visela dozadu přes opěradlo dřevěné židle, oči i ústa byly do široka otevřené. Kůže zežloutlá a svažtělá. Reakce na jed, jak bylo Rowlinsonovi vysvětleno. Ale až teprve teď pochopil poznámku, kterou slyšel jednoho ze členů vyšetřovacího týmu utrousit před krátkou chvílí: „Ten chudák vypadá, jak kdyby z něj doslova vysáli duši.“

Oběť byla nahá a ruce měla pokryté hlubokými řeznými ranami, ale to nebylo nic v porovnání s její hrudí. Maso z ní viselo v cárech a rány odhalovaly rudou tkáň a změř svalů. Podobná zranění pokračovala až do spodní poloviny těla, ale vše se koupalo v krvi, a tak bylo opravdu těžké rozeznat, jestli alespoň některé jeho části zůstaly netknuté.

„Ježíši.“ Někdo za Rowlinsonem zalapal po dechu.

Otočil se a ve dveřích uviděl Hardwicka, který si zakrýval ústa rukou.

„Co to tady sakra máme, šéfe?“

Detektiv seržant Hardwick byl asi o půl druhé hlavy menší než jeho nadřízený, ale i tak dokázal svou statnou figurou hravě vyplnit celý vnitřek srubu. Byl to skrz naskrz městský kluk se sebevědomým vystupováním, který se navzdory nepopiratelnému nedostatku šarmu ukázal být zároveň moc dobrým policistou.

„Ta zranění si způsobil sám,“ pronesl Rowlinson tiše.

„Sám sobě rozcupoval kůži na hadry, šéfe?“

Rowlinson se naklonil blíž k tělu. Ptyalismus – nadměrná produkce pěnivých slin – se v tomhle případě projevil dokonce v tak extrémní míře, že oběť už sliny ani nebyla schopna spolýkat. V jednom okamžiku si zřejmě do úst strčila ruku, aby vyvolala zvracení, ale vzápětí se do ní zakousla tak silně, že si ji namísto toho málem amputovala.

„Alkaloid způsobil dlouhé hodiny naprosto nepředstavitelné mučivé bolesti. Aby se jí oběť zbavila, pokusila se rozdrásat samu sebe.“

„Ale proč?“

„Aby se dostala k srdci, Hardwicku. To bylo to jediné, co mohlo bolest zastavit.“

O tři hodiny dříve seděl sir Philip Wren ve studovně svého domu v Kentu, žaludek měl plný portského vína a kuřete a mysl plnou procítěných frází, které se chystal přednést během své děkovné řeči na slavnostním udílení vyznamenání Řádu britského impéria. Telefonovali mu teprve předchozího dne ve vši důvěrnosti – komise se rozhodla ocenit úřadujícího generálního prokurátora za jeho přínos právnímu odvětví i vládě Jeho Veličenstva a zařadila ho na svůj

JEPICE

výroční list vyznamenaných. Nakonec se tedy jeho celoživotní oddanost veřejné službě přeci jen dočká uznání. Wren se během posledních čtyřiaadvaceti hodin téměř vznášel ve stavu euforie.

Avšak jeho radost neměla dlouhého trvání. Nyní se nacházel kdesi v lesích jižního Walesu celý promrzlý a plný úzkosti a hlava mu třeštila pronikavou bolestí.

Místo činu vypadalo přesně tak, jak očekával – na mýtině se to hemžilo specialisty z forenzního týmu. Záblesky modrých světél. Pocit nejistoty vznášející se ve vzduchu. A uprostřed toho všeho malý dřevěný srub s vyřezávaným srdcem nade dveřmi.

A je to tady zase.

Bylo mu řečeno, že detektiv ve službě Rowlinson je dostatečně kompetentní. O čemž ani v nejmenším nepochyboval, ale žádný místní detektiv by si právě tenhle případ nemohl ponechat. Ne potom, co se Wrenovy obavy ukázaly jako opodstatněné. Zastihl Rowlinsona, jak ještě s jedním mužem postávají poblíž dveří do srubu a oba k němu vysílají stejně znepokojené pohledy, jaké zažil v průběhu let i od všech ostatních detektivů. Nemohl jim to mít za zlé. Kdyby záleželo jen na něm, nechal by je v klidu dělat jejich práci, ale to nemohl. Rozhodně ne v těchto případech.

Přešel mýtinu a cítil na sobě všechny ty tázavé pohledy, které ho sledovaly.

„Philip Wren,“ nabídl ruku k pozdravu a odpovědi mu byl skutečně pevný stisk.

„Detektiv šéfsínspektor Rowlinson. Nečekali jsme generálního prokurátora, pane. Je tu nějaký problém s jurisdikcí, co bychom...?“

„Ale ne, to vůbec ne. Nechceme vám to tady příliš pošlapat, šéfinpektore. Vaše autorita nebude nijak zpochybňována.“

Což byla lež. Už v tu chvíli se na místě nacházel i speciálně sestavený tým připravený převzít vyšetřování, skupina podřízená celostátnímu útvaru pro vyšetřování extremismu. Tajná jednotka specialistů metropolitní policie.

„Pak nechápu...“

„Můžu vidět tělo, šéfinpektore Rowlinson?“

Rowlinson přešlápl z jedné nohy na druhou. Generální prokurátor dorazil v Jaguaru XJ v doprovodu nevelké skupinky mužů v černých oblecích. Tito muži si zatím k sobě svolali celý zmatený tým vyšetřovatelů a předkládali jim k podpisu dohody o mlčenlivosti. Po několika dlouhých vteřinách váhání Rowlinson ustoupil stranou.

Wren se zhluboka nadechl studeného vzduchu, než vkročil dovnitř srubu. Žaludek se mu začal obracet. Podobný pohled už si znovu připomínat nechtěl.

Rowlinson stál ve dveřích a zvědavě ho pozoroval s rukama zabořenýma hluboko v kapsách.

Odkašlal si.

„Jed do něj vpravili hadičkou skrz zápěstí, pravděpodobně byl v té době v bezvědomí. Tenhle druh jedu se rychle rozšíří do celého těla a ochromuje každý jednotlivý nerv. Bolest je nesnesitelná, ale mozek je příliš zaneprázdněný, než aby se dokázal vypnout. Domníváme se, že takový stav trvá až několik hodin, během kterých se oběť, jak můžete vidět, sama fatálně znetvoří.“

„Našli jste něco v jeho ústech, šéfinpektore?“

Rowlinson zaváhal. „Cože?“

JEPICE

Wren ucítil, že se mu v krku začíná tvořit knedlík, jako kdyby se najednou nemohl nadechnout. „V jeho ústech, šéfspektore. Našli jste něco v jeho ústech?“

Rowlinson se zadíval kamsi do prázdna za něj, jako kdyby chvíli uvažoval o tom, zda by to nemohl být nějaký test, pak se ale pár rychlými kroky přesunul do bezprostřední blízkosti těla oběti. Pěna okolo otevřených úst mrtvoly už začínala tuhnout, ale potůčky slin se táhly dolů po tváři jako vaječný bílek. Wren sledoval, jak Rowlinson nahlíží oběti do úst.

„Nic tam není.“ Rowlinson se znovu narovnal.

„Podívejte se pořádně.“

Rowlinson se ještě jednou nahnul nad tělo a podíval se skutečně zblízka. Wren zatnul obě ruce v pěst. Možná, že měl Rowlinson pravdu. Možná tam opravdu nebylo nic.

„Moment,“ zaváhal Rowlinson a z kapsy vylovil propisku a pár gumových rukavic. „Něco tam je...“

Wren ucítil, jak celé jeho tělo ztuhlo napětím, zatímco Rowlinson se postavil tak, aby mohl co nejnázší sáhnout do úst oběti. Zastrčil do nich pero a jemně jím rozevřel čelisti.

„Co je prokristapána tohle?“ Zvedl směrem ke světlu něco tmavého.

Hned nato Philip Wren rychlým krokem vyšel ze srubu ven.

2

6. dubna 1945

Koncentrační tábor Buchenwald, Německo

Kapitán Ainsworth postával před hlavní bránou a cigaretu měl ledabyle přilepenou na spodním rtu. Déšť během poslední hodiny trochu polevil a skrz hradbu mraků se sem a tam prodralo několik paprsků slunce.

Vojáci osmdesáté deváté pěší divize dorazili před dvěma dny. Byli připraveni k boji, ale namísto toho našli tábor pod kontrolou vězňů. Zprávy o blížících se armádách Američanů a Britů se do tábora dostaly už o několik dní dříve a Němci díky tomu stačili zavelet k rychlému ústupu. Za situace, kdy velení tábora zmizelo a většina dozorců buď uprchla, nebo spáchala sebevraždu, vzala skupina vězňů ztečí strážní věže. Ti nejodvážnější z nich – většinou komunisté – po několika dlouhých let tajně ukrývali zbraně, které nyní konečně posloužily svému účelu. Místní vězni dokonce prokázali takový charakter, že své bývalé vězňotele pouze zajali a nacistickým

JEPICE

dozorcům, kteří s nimi dosud zacházeli hůře než se zvířaty, ukázali, co znamená slitování.

Ainsworthovi muži rozhodně nebyli dostatečně připraveni na to, co je čeká za branami tábora v Buchenwaldu. Samozřejmě už slyšeli o koncentračních táborech a o tom, že v nich dochází k masovému vyvražďování plynem. Jeden právník, polský Žid jménem Lemkin, pro to zvěrstvo dokonce vymyslel nový pojem. Genocida. Ale slova často jen proplula jedním uchem tam a druhým ven. Viděli na vlastní oči muže, kterého zaplavila tak nesmírná vlna úlevy z toho, že jeho utrpení v tomhle pekle na zemi je u konce, že jim na místě padl mrtvý k nohám. Vůbec nic Ainswortha ani jeho lidi nemohlo připravit na něco takového.

Nejdříve se setkali s Čechy. Tisíce se jich mačkaly v prostorách určených tak nanejvýš pro pár stovek vězňů. Úplně nazí, jen s otrhanými hadry omotanými kolem pasu. Prochladlí. Na pokraji smrti. Jejich těla tak scvrklá dlouhým hladověním, že už téměř ani nepřipomínali lidské bytosti. Chodící mrtvoly se žlutobílou kůží, rozpraskanou a tenkou jako papír, napnutou na kostrách tak, že mohl Ainsworth počítat jednotlivá žebra.

Z posledních sil, které se jim ještě podařilo zmobilizovat, přivítali vězni osmdesátou devátou pěší divizi jako hrdiny. Tak zesláblí, že sotva stáli na nohou, ale přesto dokázali některé z vojáků – nejen ty drobnější, ale i statné chlapy – vyzvednout nad hlavy, aby s nimi triumfálně pochodovali po táboře a radostně je oslavovali. V rozpacích, ale v zoufalé snaze ty ubožáky neurazit, vojáci váhavě takovou přehlídku dovolili, i když někteří z vězňů při ní kolabovali vyčerpáním.

Z toho, co zatím Ainsworth pochopil, byli v táboře vězňeni lidé různých národností. Byli tam určitě Češi, ale také Poláci, Sověti, Francouzi a Jugoslávci. A dokonce i ženy. Spousta z nich byla Němci nucena k sexuálnímu otročení. Ve vší té hrůze mohlo Ainswortha těšit alespoň zjištění, že tady osvobodili i několik „jejich“ – amerických letců, kteří byli sestřeleni nad okupovanou Francií; a v neposlední řadě také Brity. Falešné doklady, které s sebou tito vojáci měli, aby jim v případě nouze pomohly uniknout z nepřátelského území, z různých důvodů nesplnily svoji funkci. Když je chytili, naložili s nimi nacisté jako se špióny a poslali je do Buchenwaldu společně se Židy.

A nakonec tedy Židé. Celý národ, který nacisté označovali za „zbytečné vyžírky“.

Ozvalo se zdvořilé zakašlání. Ainsworth byl ponořený hluboko do svých vlastních myšlenek a nevšiml si desátníka, který se objevil za ním. Henderson byl dobrý voják, na kluka z pěší divize také dost chytrý, ale vypadal bleďe a nezdravě, podobně jako všichni ostatní.

„První část rozpisu služeb, pane,“ řekl Henderson.

Podal mu nějaké papíry, které si Ainsworth vzal, ale nepřečetl je. Místo toho se zadíval někam za obzor, daleko za polorozbořenou bránu, přes nádvoří, na kterém byla vidět cedule stržená ze zdi, zadupaná do bláta. *Arbeit macht frei*. Práce osvobozuje.

Po chvíli Henderson řekl: „Nemáme dost léků pro všechny ty lidi, pane. Nemůžeme je zachránit.“

Ainsworth pochmurně přikývl: „I když nemůžete zastavit krvácení, není to důvod, proč se ho nepokusit alespoň zmírnit.“ Žaludek se mu obracel – chlorové tablety, které přidá-

JEPICE

vali do vody, mu zrovna dvakrát dobře nedělaly. Po krátké pauze dodal: „Nedává to žádný smysl, že ne, Hendersone?“

„Pane?“

„Hitler musel vědět, že se karta obrací, už pěkných pár měsíců. Invaze do Ruska skončila naprostým fiaskem. Potřeboval zdroje, ale dal přednost transportům Židů do vyhlazovacích táborů před přesunem vlastní armády. Technika, vojáci, zbraně, munice. To všechno mu mohlo pomoci. Nedává to žádný smysl, ani za mák ne.“

„Slyšel jsem dokonce řeči, že je obětovali bohům, pane.“

„A vy tomu věříte, Hendersone?“

Voják zaváhal. „Je to jedna z možností, pane.“

„A viděl jste po cestě sem Doru?“

„Tu jsme viděli všichni, pane.“

Dora byla opuštěná, ale i když se v ní neukrývali žádní nepřátelští vojáci, osmdesátá devátá pěší divize se ke gigantickému železničnímu kanónu přibližovala téměř s posvátnou bázní. Při jeho váze třináct set padesát tun byl jediný způsob, jak s tímhle kolosálním dělem pohnout, použít dvě souběžné železniční koleje. Technici sice měli jisté pochybnosti, zda byl stroj skutečně připravený k boji, ale kdyby ano, odhadovaný palebný okruh by dosahoval až do vzdálenosti pětáctýřiceti kilometrů.

„Myslíte si, že národ schopný vyrobit tak neuvěřitelnou zbraň by mohl zároveň podléhat iluzi, že přízeň bohů by se dala získat obětováním lidských bytostí?“

Henderson neodpověděl. Otočil se za zvukem motoru. Z dálky se k nim blížil automobil, jehož kola zvedala mračna prachu a odhazovala štěrk do všech stran. Ainsworth se podíval na Hendersona, který se otočil a štěkl několik rozkazů

směrem k vojákům stojícím opodál. Ti zaujali pozice okolo vstupní brány, kde ze zákrytu zamířili zbraně připravené k palbě.

Ainsworth zůstal bez hnutí stát na otevřeném prostranství dvora a revolver držel volně spuštěný vedle nohy. Rozhodně pochyboval o tom, že by se mohli vracet nacisté, aby se pokusili zachránit cokoliv z toho, co tu nechali, a i kdyby ano, asi těžko by si pro svůj příjezd zajistili zrovna rolls-royce.

Auto zastavilo přímo před Ainsworthem. Kapota byla zaprášená a špinavá, ale ty části, které nebyly zacákané bahnem, vypadaly poměrně dobře udržované. Nebylo to žádné místní civilní vozidlo. Ainsworth zvedl ruku a dal znamení Hendersonovi a ostatním, aby se stáhli. Vojáci sklonili zbraně.

Vysoký muž se světlými vlnitými vlasy vystoupil ze zadních dveří vozu. Nasadil si klobouk a přes proužkovaný oblek si natáhl kabát, jehož cípy ihned začaly slabě povlávat ve větru. Byl mladý na někoho, kdo se nechal vozit napříč nepřátelským územím v autě se šoférem.

„Kapitán Ainsworth, předpokládám.“

Ainsworth zvedl obočí ještě předtím, než stiskl ruku příchozího. Byl to Angličan, ale co ksakru dělal zrovna tady? Ainsworth si hned všiml pevného stisku jeho ruky. *Není to tedy reportér ani politik.*

„Vítejte v Buchenwaldu,“ zabručel Ainsworth, „pane...“

„Ruck. Plukovník Ruck.“

Příchozí podal Ainsworthovi svazek dokumentů a ten si je tentokrát pečlivě přečetl. Když skončil, s pochybnostmi vzhlédl. „Britská tajná služba?“

JEPICE

„Ano, přesně ta. Vojenská tajná služba, pátá sekce, abych byl přesný.“ Ruck se mile usmál a konce jeho tenkého knírku se mu nad horním rtem stočily vzhůru, až mu na tváři vykouzly jakýsi komický dvojitý úsměv. Jeho hlas byl stejně uhlazený jako jeho způsoby.

„Dobrá. A jak bych vám zrovna já mohl pomoci, plukovníku Rucku?“

„Nejprve bych vám, kapitáne, rád poblahopřál ke zdařilé operaci.“

„Jistě. Bývalo by stačilo dorazit jen o pár let dříve a možná bysme opravdu ještě něčemu pomohli.“

„Prosím, kapitáne, nepodceňujte své zásluhy. Už jen vaše přítomnost tady stačila k tomu, aby skopčáci vzali nohy na ramena, nebo se mýlím? Opravdu působivé vítězství, řekl bych.“

Ainsworth odolal pokušení odpovědět „přejděte už sakra k věci“. Tenhle muž byl úředník. Kancelářská krysa. Venku v poli by nepřežil ani den.

„Vítězství? To sotva. Promiňte mi, plukovníku Rucku, ale co je to za úkol, co vás sem přivádí?“

Ruck pokynul Ainsworthovi, aby se znovu podíval do dokumentů. „Vzadu najdete dopis, který vám všechno vysvětlí.“

Ainsworth vytáhl dopis a důkladně ho celý přečetl.

„Nikdy jsem o těch lidech neslyšel,“ prohlásil.

„Možná byste mohl být tak laskav a zajistil pro nás kroky potřebné k jejich vypátrání, kapitáne.“

Ainsworth se otočil a pohlédl na Hendersona. Díval se na něj nechápavě. Dopis byl podepsán admirálem letectva Leahym, jedním z Rooseveltových nejvýznamnějších velitelů. Razítko vypadalo pravé. Podpis také působil věrohodně. Pak

se poprvé za celou dobu podíval dozadu za Rucka na rolls-royce a dva americké vojáky, kteří teď stáli každý z jedné strany lesklé kapoty a na ramenou uniform jim zářily červené symboly kopí. Rudí ďáblové. Úderný oddíl. Doprovázející britského tajného agenta s dopisem od nejvyššího velitele amerických ozbrojených sil hned po samotném prezidentovi, který Ainsworthovi přikazuje předat pod jeho kontrolu jistou skupinu osob, *pokud* takovou v Buchenwaldu najdou mezi živými.

Ainsworth zaváhal. *Správná chvílka trochu si pospíšíť s úsudkem.* „Ještě nemáme kompletní seznam vězňů, pane,“ vysvětlil a podával dopis zpátky Ruckovi. „Může to trvat i několik dní, než ty lidi najdeme.“

Ruck se stroze usmál. „Přečtete si ten dopis pozorněji, kapitáne. Jsou to nacisté, koho hledám, ne Židé. Přesněji řečeno: doktoři.“

„Doktoři?“ Ainsworth si nedokázal odpustit posměšný úšklebek. „Tady nejsou žádní doktoři, plukovníku Rucku. Tohle místo nebylo určeno k tomu, aby se lidem životy prodlužovaly. Tohle je – *byl* – vyhlazovací tábor. Desítky tisíc lidí uvězněných za těmihle zdi v horších podmínkách než kuřata v drůbežárně. Ti, kteří ještě nezemřeli, k tomu už nemají daleko. Tady žádní doktoři nejsou.“

Ruck pokrčil rameny a zapálil si cigaretu, kterou vyndal z malého balíčku ukrytého v náprsní kapse svého kabátu. Jeden z vojáků u auta netrpělivě přešlápl.

„Nenašli jste tu operační sál?“ zeptal se Ruck.

„*Operační sál?* Ne, nic takového. Viděli jsme jen obrovské místnosti, do kterých namačkali stovky vystrašených lidí a zplynovali je. A pak donutili ty, kteří ještě do plynu nešli,

JEPICE

aby odtahali těla k obrovským jámám a naházeli je dolů. Tohle jsme tady našli. Jestli jste si představoval útulné čekárny s rybičkami v akváriu a nejnovějším vydáním Punche na konferenčním stolku, tak jste vedle jak ta jedle, plukovníku.“

Ruck jako by zavětril a Ainsworthovi to na okamžik připomnělo dravce, který ucítil kořist. „Pak tedy ještě něco kromě takových místností. Něco menšího. Možná i nástroje. Pilky, skalpely, roušky. Nějaké podobné věci.“

Ainsworth zavrtěl hlavou. „Jenom smrt a...“

„Pane?“ přerušil ho Henderson a nervózně si odkašlal. Ruck i Ainsworth se otočili a podívali se na něj. „A co mu čírný?“

3

Charlie Priest si právě smažil rybu.

Zatím to nevypadalo na zrovna vydařený počín. Pánev byla příliš rozpálená a máslo pěnílo po jejím obvodu. Ryba se na okrajích krabatila a zvedala se z pánve přímo před jeho očima, jako když se hořící papír kroutí v plamenech.

„Do háje, to je moc,“ mumlal si pro sebe.

Zahodil svůj nevydařený pokus do odpadkového koše, kde odpočívaly také předchozí dva podobně zubožené kousky, a mrsknul pánví do dřezu. Zuřivě tam zasyčela. Dokonce i nádobí bylo z jeho pokusů o vaření znechucené.

Zvažoval, že si opět zajde do bistra, když vtom ho vyrušilo zabušení na dveře.

V předsíni měl malý bezpečnostní monitor, všechny nové byty byly teď opatřeny přesně takovým. Kdokoliv by asi mohl až příliš snadno prostrčit pletací jehlici kukátkem. Priest vyvalil oči na monitor. *Skvělý. Tenhle večer je s každou minutou lepší a lepší.*

Odjistil dveře a odemkl je.

JEPICE

„Dobrý večer, strážníku,“ povzdechl si.

Jeho návštěvník se usmál. Takovým tím druhem úsměvu, kdy se koutky úst natočí směrem vzhůru, ale všechny ostatní svaly v obličejí zůstanou naprosto nehybné.

„Pan Priest?“

„Ano.“

Policista držel v ruce krabici. Obyčejnou lepenkovou krabici, na které nebylo vůbec nic zvláštního, vypadala jen o trochu větší než krabice od bot. Byl asi tak stejně starý jako Priest, možná o pár let starší, a zpod strážnické helmy mu zplihle visely pramínky mastných černých vlasů. Brunswická hvězda se blýskala v záři světla, které vycházelo do chodby z Priestova podkrovního bytu.

„Můžu dál?“ zeptal se muž v uniformě.

„Nemáte náhodou v té krabici nějaké jídlo? Umírám totiž hlad.“

„Možná by pomohlo, kdybychom se přesunuli dovnitř.“

Priest pokrčil rameny a ustoupil stranou. *A proč by ne?* Falešný úsměv se na okamžik objevil znovu, těsně předtím než Priest návštěvníka uvedl skrz předsín do kuchyně. Policista rozvážně odložil krabici na kuchyňskou linku po svém boku. Jeho uniforma vypadala naprosto bez vady. *Musí být v práci nový.*

„Pěkný byt,“ poznamenal policista, zatímco se zkoumavě rozhlížel kolem sebe.

Byla to kuchyně jako z katalogu. Mramorová černá pracovní deska a skříňky v tlumeném přírodním odstínu dřeva. Limetkově zelené pruhy na skleněné zadní stěně se odrážely

v lesklých plochách barových stoliček. Jen ve vzduchu se vznášelo aroma právě připálené ryby.

„Co to tady smrdí?“ zeptal se policista.

„Platýs.“

„Aha. Ten se připálí raz dva.“

„Právě že ani ne. Vlastně je docela umění ho zmršit.“

Účastný, ale nijak přesvědčivý úsměv.

„S čím vám tedy mohu pomoci, strážníku?“

„Vlastně mě sem poslal velitel. Vyklízejí sklady a narazili při tom na nějakých pár vašich starých věcí. Abych řekl pravdu, nikdy předtím jsem vaše jméno neslyšel, ale velitel mi řekl, že jste byl docela velké zvíře na metropolitní policii a že bych měl ty věci radši doručit osobně.“

„Odešel jsem z kriminálky už před deseti lety.“

„Opravdu? Tak to jste, zdá se, zanechal dojem.“

„Zdání klame. Ale nemůžu říct, že bych si vzpomínal na něco, co bych deset let postrádal.“

„No tak se podíváme, co tu máme.“

Policista se natáhl po víku krabice, otevřel ji a vytáhl dlouhý kovový předmět.

„Obušek,“ poznamenal Priest. „Americký pendrek. Asi tak z devadesátých let, podle toho, jak vypadá. Takový jsem nikdy neměl.“

„Vážně?“ Policista se podíval na obušek zdánlivě překvapeně. Pozorně si ho prohlížel, jako kdyby v něm mohl objevit nějaké ukryté tajemství. Potěžkal ho v ruce a nepatrně zavrtil hlavou.

„Říkal jste, že vás poslal váš velitel?“ zeptal se Priest.

„Hm.“

„Pritchard?“

JEPICE

„Hm.“

„Detektiv superintendent Pritchard?“

„Hm.“

V tu chvíli se Priest skácel k zemi. Předcházel tomu tvrdý náraz hlavou do hrany desky kuchyňského baru. Přesněji řečeno dostal do hlavy hned dvě rychle po sobě jdoucí rány. První kovovým obuškem, kterým se proti němu útočník prudce rozmáchl a zasáhl ho rovnou do spánku. Že se blíží nebezpečí, si bohužel Priest uvědomil až o setinu vteřiny později, než bylo třeba. Druhou ránu si uštědřil o tvrdou hranu mramorové pracovní desky, do které narazil při pádu. A právě v tu chvíli se všechno kolem něj ponořilo do tmy.

Priest otevřel oči a na krátkou chvílku neviděl vůbec nic. Slyšel jen hučení krve, která mu pulzovala ve spáncích.

Pritchard odešel do důchodu už před třemi lety. Policejní uniforma sice vypadala pravá, ale muž, který si ji oblékl, rozhodně pravý policista nebyl. Priest si to měl uvědomit dřív. Muž měl na hlavě helmu. Nejbližší policejní stanice odsud byla vzdálená bezmála pět kilometrů. Helmy přeci nosí pochůzkáři; policisté, kteří jezdíauty, mívají placaté čepice. Byl naprostý nesmysl, aby tenhle chlápek s sebou pěšky přinesl krabici plnou Priestových starých věcí ze stanice vzdálené skoro pět kilometrů.

Ty idiote. Jako kdyby pro dnešek nestačilo jenom spálit všechny ty ryby...

Nejprve Priest nikoho dalšího v místnosti neregistroval, ale byl si jistý, že falešný policista tam ještě pořád někde je. On sám seděl na židli. Ruce měl připoutané k opěrkám stahovacími páskami a nohy k nohám židle. Pásky se mu zaře-

závaly do kůže. V důsledku nějakého bezděčného pohybu během doby, kdy byl v bezvědomí, se jimi nepříjemně poranil. Kolem hrudi měl omotanou stříbrnou instalátorskou pásku, aby se na židli nemohl pohnout. Mohl sice otáčet hlavou, ale to bylo tak všechno.

Přes obličej měl přehozenou mokrou utěrku, která mu bránila ve výhledu. Mohl by být úplně kdekoliv, ale zápach připálené ryby mu napovídal, že je zatím stále ve své kuchyni.

Otestoval pevnost pout kolem zápěstí a ostrá bolest mu projela paží jako výmluvná odpověď. Nehodlal se zatím nijak ukvapit. Právě teď bylo skóre jednoznačně jedna nula pro muže v modré uniformě. Priest odhadoval, že má nanejvýš několik minut, aby výsledek otočil. Kdyby se jednalo o férovou hru, byl by vývoj jasně daný. Falešný policista docela určitě neměl ani metr osmdesát a stejně tak se nezdálo, že by to byl zrovna svalovec. Priest měřil metr devadesát a vážil bezmála sto kilo, uložených především ve svalové hmotě. Že ho útočník dokázal takhle složit, bylo spíše jen důsledkem velké dávky štěstí.

Seděl bez hnutí a zdálo se mu to jako celá věčnost, i když odhadoval, že neuplynulo více než pár minut. Pár minut, během kterých Priest nedokázal pomyslet na nic jiného než na hučení, které mu hlasitě pulzovalo ve spáncích, a na ten ztracený puch připálené ryby.

Utěrka se najednou vznesla do vzduchu a Priest opět uviděl svoji kuchyň, kterou však tentokrát hyzdila šklebící se karikatura falešného policisty.

„Dostal jsem tě!“ oznámil mu muž v uniformě.

Priest na to neřekl nic, jen na nezvaného hosta dlouze zíral s tak neutrálním výrazem, jakého byl v té chvíli schopen.

JEPICE

„Co tě trápí, Prieste? Že jsi to měl předvídat?“ Falešný policista zahodil utěrku a udělal pár kroků zpátky, ruce si zkřížil na prsou a usmíval se. „Ta uniforma mě stála pěkných pár táců. Zase taková pitomost to od tebe nebyla.“

Nejspíš to s cenou nepřeháněl. Dostat se k tak přesné replice, jako byla tahle, nebylo sice nemožné, ale drahé rozhodně ano. Priest začal zvažovat svoje šance.

Falešný policista pokračoval: „Ta investice za to každopádně stála. Hádám, že bys žádnému jinému návštěvníkovi dveře neotevřel. Dokonce i vrátný dole v hale byl najednou samá ochota.“

„Co chceš?“ zeptal se Priest.

„Jen si popovídat. Zatím. Aby ses toho o mně trochu víc dozvěděl.“

„A co ty víš o mně?“

Falešný policista se znovu pousmál. „Ty jsi Charles Priest, ale všichni ti říkají Charlie. Rozvedený. Děti žádné. Čtyřicet tři let. Studoval jsi Cambridge. V devadesátém čtvrtém jsi nastoupil k policii a dva roky dělal pochůzkáře. Velmi rychle povýšen na detektiva seržanta kriminálky v devadesátém sedmém, a pak – v roce 2001 – na inspektora. V roce 2004 jsi za dost nejasných okolností zmizel od policie a dal se na práva. Pak kancelář v právním oddělení mezinárodní firmy a nakonec vlastní praxe v centru města, jejíž specializací jsou hlavně zpronevěry a podvody. Vyděláváš aktuálně půl milionu ročně a poměrně dobře si stojíš i v hodnocení top 500 právníků jako jeden z nejrespektovanějších právních poradců a advokátů v Británii. Rodiče jsou mrtví, máš ale sestru, Sarah Boatmanovou, třicet devět let, spolumajitelku PR agentury, a bratra Williama Priesta, čtyřicet šest let, který

aktuálně bručí v base Jejího Veličenstva, konkrétně v detenčním ústavu se zvýšenou ostrahou na předměstí Londýna, protože byl před pěti lety zbaven trestní odpovědnosti. Trpí disociativní poruchou, což znamená, že se permanentně cítíš odtržený do reality s občasnými stavy totálního vnitřního rozkladu a pocitu, že se sám na sebe díváš odněkud z dálky mimo svoje vlastní tělo. Mám pokračovat ještě dál?“

Priest vztekle zasyčel. V minulém roce sice vydělal víc než půl milionu, ale jinak to bylo docela přesné.

„Zdá se, žeš pečlivě prostudoval můj profil na Facebooku.“

Bledá pleť a rozšířené zorničky napovídaly, že to zdaleka není přirozený šarm, který jeho návštěvníkovi dodává tak vysoké sebevědomí. V jeho očích však Priest zahlédl ještě něco jiného než jen nedávnou dávku koksu. Něco, co ho znepokojovalo o dost víc než stahovací pásky zařezávající se do jeho zápěstí a kotníků. Něco daleko smrtonosnějšího.

Falešný policista začal prohrabávat hromadu papírů na kuchyňské lince. Nebylo tam nic moc – nějaké účty, seznamy, recepty. Manuál k šíleně drahému kávovaru, který mu jeho sestra Sarah koupila k minulým Vánocům, a on se ho doteď nenaučil pořádně používat. Ale tak jako tak to byly *jeho* věci.

„Priest & Co.,“ mumlal si falešný policista. Pozorně při tom zkoumal vizitku. „Jasně, že by to poslal tobě.“ Strčil si vizitku do kapsy a otočil se znovu na Priestu.

„A dozvím se taky, co má tohle všechno znamenat?“ Priest sám sebe překvapil tím, jak klidně zněl jeho hlas, ačkoliv jím uvnitř lomcoval téměř neovladatelný vztek.

JEPICE

„Zdá se, že máš u sebe něco, co patří mně,“ odušil pomalu muž. „Něco, co je pro mě dost důležité.“

„Adresa tvého zubaře? Toho hajzla bys měl zažalovat.“

„Ne, Prieste. Je to něco mnohem cennějšího.“

Priest se pokusil co nejvýmluvněji pokrčit rameny, alespoň tak, jak by mohl někdo, kdo je naprosto pevně připoutaný k židli.

A protože nic neřekl, falešný policista pokračoval: „No tak jo, trochu ti s tím pomůžu. Hledám flash disk. Disk s daty. Potřebuju, abys mi ho vrátil. A pak, Prieste, ti tenhle nóbl kvartýr spálím na uhel. To, jestli tady budeš po tom, co škrtnu sirkou, ještě pořád sedět připoutaný k židli, záleží čistě na tvém rozhodnutí, jestli mi ten disk dáš, nebo nedáš dobrovolně.“

Priest stále mlčel, ale pozorně sledoval, co se děje kolem. Sledoval muže, jak přechází ke krabici na kuchyňské lince. Sledoval, jak se v ní chvíli přehrabuje. Sledoval, jak vyndává vrtačku.

„Takže jsi mi ve skutečnosti přišel pověsit policičky?“

Úsměv se tentokrát na tváři nezvaného hosta neobjevil.

„Mám na to celou noc, Prieste. A ty tady zůstaneš se mnou. Uměl bys odhadnout, kolik bych tak do tebe mohl vyvrtat děr, než bys zase omdlel?“

„Ani ne.“

„Já taky ne. Každopádně bysme to spolu mohli zkusit zjistit, co ty na to?“

Falešný policista vytáhl z krabice jeden vrták a zasunul ho do vrtačky. Několikrát zmáčkl tlačítko a pozoroval, jak se roztáčí. Priest cítil, že se ho zmocňuje záchvat paniky. *Pro-mrhal jsem i těch pár posledních minut.* Polkl, ale v krku měl

sucho. Začal zkusmo škusbat rukama, jestli se mu nepodaří nějak je uvolnit, ale bez výsledku.

Nezvaný host zvedl vrtačku a přiložil špičku vrtáku Priestovi přímo k uchu. Priest měl ústa pevně zavřená a snažil se nějak omezit nadměrný přísun kyslíku, který horečně vdechoval nosem. Všechno tady kolem se mu zdálo nereálné. Jako ostatně většina věcí v jeho životě. Ale tentokrát *cítil*, že to reálné je. Dělal všechno pro to, aby se vyhnul hyperventilaci. Pokud zůstane při vědomí, mohl by mít alespoň nějakou šanci se z téhle situace dostat. I když se to zdálo být s každou další vteřinou nepravděpodobnější.

Falešný policista zmáčkl knoflík. Priest škubl hlavou a obličej se mu zkřivil bolestí, jak ho ostří vrtáku řízlo do tváře. Uslyšel smích maniaka. *Ten bastard si to užívá!* Priestovi docházely nápady, a tak se rozhodl blafovat.

„Tak jo, tak jo. Ty data jsou tamhle,“ kývl hlavou směrem do spoře osvětleného obývacího pokoje.

Návštěvník zaváhal a stáhl ruku s vrtačkou. „Kde?“

„Nahrál jsem je do počítače tam v koutě a disk jsem zničil.“

„Proč?“

Dobrá otázka. „Prostě jsem to udělal.“

Priestův nezvaný host se na něj dlouze zadíval. Volnou rukou přešel po vrtačce a naklonil se blíž. Priest z něj ucítil zatuchlý zápach cigaret a alkoholu.

„Jestli mi kecáš, tak první, co za chvíli provrtám, budou tvoje zasraný oči.“